ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.,** proti žalované: **Městská část Praha 18,** se sídlem Bechyňská 639, Praha 9, zastoupena JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2017, č. j. 11 A 114/2015 - 72,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2017, č. j. 11 A 114/2015 - 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žádostmi o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) domáhal po Základní škole a Mateřské škole Fryčovická (nyní Základní škola Fryčovická), se sídlem v Praze 9 (dále jen „ZMŠ I“), a po Základní škole a Mateřské škole Tupolevova, se sídlem v Praze 9 (dále jen „ZMŠ II“), poskytnutí:

1) „anonymizovaného seznamu přijatých žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání v MŠ pro školní rok 2014/2015, v rozsahu: (i) pořadové číslo přihlášky, (ii) datum narození žadatele, (iii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iv) zda sourozenec žadatele navštěvoval MŠ v daném školním roce a (v) zda žádost byla vzata účastníkem řízení zpět;

2) anonymizovaného seznamu všech dětí, jež navštěvují MŠ ve školním roce 2014/2015, v rozsahu: (i) datum narození dítěte, (ii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iii) zda sourozenec žadatele navštěvoval v daném roce MŠ, (iv) pokud lze

spárovat tyto údaje s pořadovým číslem přihlášky podle předchozího odstavce, potom ztotožnění dle tohoto čísla přihlášky;
3) anonymizovaného seznamu přijatých žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání v MŠ pro školní rok 2015/2016, v rozsahu: (i) pořadové číslo přihlášky, (ii) datum narození žadatele, (iii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iv) zda sourozenec žadatele navštěvoval MŠ v daném školním roce a (v) zda žádost byla vzata účastníkem řízení zpět;
4) anonymizovaného seznamu dětí, jimž bylo vydáno rozhodnutí o přijetí k předškolnímu vzdělávání ve školním roce 2015/2016 v rozsahu: (i) datum narození dítěte, (ii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iii) zda sourozenec žadatele navštěvoval v daném roce MŠ, (iv) pokud lze spárovat tyto údaje s pořadovým číslem přihlášky podle předchozího odstavce, potom ztotožnění dle tohoto čísla přihlášky."

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2015, č. j. 765/2015 (ve znění opravného usnesení ze dne 24. 6. 2015), rozhodla ZMŠ I podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, č. j. TUPO/561/2015/V (ve znění opravného usnesení ze dne 23. 6. 2015), rozhodla ZMŠ II podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace.

[4] Žalobce napadl obě rozhodnutí o odmítnutí žádosti odvoláními. Rozhodnutími ze dne 2. 7. 2015, č. j. MČ 18 21452/2015 OKT, a č. j. MČ 18 21449/2015 OKT, žalovaná (Rada Městské části Praha 18) rozhodnutí o odmítnutí žádosti potvrdila (dále jen „rozhodnutí o odvolání").

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutím o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní mj. poukazoval na nicotnost rozhodnutí o odvolání. Předmětná rozhodnutí neměla vydat žalovaná. Požadované informace se vztahují k výkonu přenesené působnosti, neboť žádost se týkala údajů o přijímacím řízení a skladbě dětí navštěvujících mateřské školky. Vzhledem k tomu, že na věc nelze aplikovat § 178 odst. 1 větu první správního řádu, je nadřízený orgán nutno určit podle druhé věty předmětného ustanovení, podle které je nadřízeným správním orgánem ten orgán, který rozhoduje o odvolání. O odvolání proti rozhodnutím ředitele školy rozhoduje kraj (v případě hl. města Prahy Magistrát hlavního města Prahy).

[6] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 8. 2016, č. j. 11 A 114/2015 - 30.

[7] Označený rozsudek napadl žalobce kasační stížností. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2017, č. j. 7 As 202/2016 - 38, byl rozsudek městského soudu zrušen z důvodu řádného nevypořádání všech žalobních námitek a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Městský soud následně rozsudkem ze dne 27. 10. 2017, č. j. 11 A 114/2015 - 72, vyslovil nicotnost obou rozhodnutí o odvolání. Uvedl, že žalovaná (Rada Městské části Praha 18), která rozhodla o odvoláních žalobce, je výkonným orgánem v rámci samostatné

působnosti; v přenesené působnosti rozhoduje jen, stanoví-li tak zákon. Není pochyb o tom, že rozhodování podle zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodováním v přenesené působnosti. Rada městské části rozhoduje v přenesené působnosti jen v případech výslovně stanovených zákonem. Žádný zákon však radě městské části nesvěřuje pravomoc rozhodnout ve věci poskytování informací o přijetí či nepřijetí dětí do mateřské školy. Z napadaných rozhodnutí přitom není zřejmé, na základě jakých ustanovení žalovaná rozhodovala. Městský soud žalované vytkl i to, že rozhodnutí o odvolání byla podepsána starostou městské části. Starosta městské části je orgánem působícím v samostatné působnosti a není zřejmé, na základě jakého právního titulu podepsal rozhodnutí náležející do přenesené působnosti. To vyvolává i pochybnosti o tom, kdo ve věci rozhodl, což spolu s pochybnostmi o tom, zda rada byla oprávněna rozhodnout v přenesené působnosti, vede k nicotnosti rozhodnutí o odvolání pro vnitřní rozpornost. K vnitřní rozpornosti přispívá, že rozhodnutí jsou opatřena razítky s označením „Městská část“ a názvem městské části s malým státním znakem. Podle § 105 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „ZHMP“) se takto označují rozhodnutí vydaná v přenesené působnosti. Výrokem II pak městský soud vyslovil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

III.

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Rozsudek je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný z důvodu jeho nesrozumitelnosti a nedostatečného odůvodnění. Městský soud rozhodl o nicotnosti rozhodnutí o odvolání, ačkoliv neměl jistotu ohledně toho, zda je vydal nepříslušný orgán. V rozsudku vyjádřil ohledně této skutečnosti pouze pochybnosti. Městský soud nadto neuvedl, který orgán je v dané věci příslušným k rozhodnutí o odvolání, což taktéž svědčí o tom, že nenabyl ohledně předmětné otázky jistotu.

[11] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem městského soudu, že rozhodování podle zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodováním v přenesené působnosti. Vyřizování žádostí o poskytnutí informací není specifickou působností, nýbrž je vždy součástí výkonu té působnosti, které se požadované informace týkají (§ 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím). Za nesprávný považovala stěžovatelka i názor městského soudu, že existují pochybnosti o tom, zda ve věci rozhodla rada, která je označena jako ten, kdo měl rozhodnout, nebo starosta, který rozhodnutí podepsal. V obou rozhodnutích o odvolání je jednoznačně uvedeno, že byla vydána radou městské části.

[12] Stěžovatelka brojila i proti názoru městského soudu, že rada městské části není orgánem, který měl rozhodnout o odvoláních v projednávané věci. Podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím je k rozhodnutí o odvolání příslušný nadřízený orgán. Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným orgánem ten, kdo vykonává dozor. ZMŠ I a ZMŠ II jsou příspěvkovými organizacemi, jejichž zřizovatelem je stěžovatelka. Podle § 27 odst. 11 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů zřizovatel provádí kontrolu hospodaření

příspěvkové organizace. Zřizovatel příspěvkové organizace je tedy orgánem vykonávajícím dozor nad příspěvkovou organizací, a lze na něj tudíž nahlížet jako na nadřízený orgán ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu. Podle § 94 odst. 2 písm. g) ZHMP je pak radě městské části vyhrazeno plnit vůči právnickým osobám a zařízením zřízeným nebo založeným zastupitelstvem městské části úkoly zakladatele nebo zřizovatele podle zvláštních právních předpisů. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2012, č. j. 30 A 118/2010 - 46. Na stěžovatelku by pak bylo lze pohlížet jako na nadřízený orgán i podle § 178 odst. 2 správního řádu, neboť to bylo ona, kdo ZMŠ I a ZMŠ II pověřil výkonem veřejné správy. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že o jeho odvoláních měl rozhodnout Magistrát hlavního města Prahy. Požadované informace se totiž vztahují k výkonu přenesené působnosti, neboť se týkají přijímacího řízení do předmětných mateřských škol. O odvolání proti rozhodnutí povinných subjektů vydaným v přenesené působnosti rozhoduje Magistrát hlavního města Prahy. Je proto namístě nadřízený orgán určit podle § 178 odst. 1 věta druhá správního řádu. Žalobce také uvedl, že četné vady napadených rozhodnutí způsobují jejich nicotnost pro vnitřní rozpornost. Dále sdělil, že městský soud měl povinným subjektům nařídit poskytnutí informací dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž k uhrazení nákladů řízení měl stěžovatelce určit lhůtu tří dnů (a nikoliv lhůtu třiceti dnů). S poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 pak žalobce dovodil právo na paušální náhradu nákladů soudního řízení. Žalobce Nejvyššímu správnímu soudu rovněž doručil kopii rozhodnutí ze dne 7. 11. 2017, č. j. MHMP 1755095/2017, kterým Magistrát hlavního města Prahy ve skutkově prakticky totožné situaci věcně rozhodl o podobném odvolání směřujícím proti rozhodnutí mateřské školy.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Předmětem řízení o kasační stížnosti je rozsudek městského soudu, kterým byla vyslovena nicotnost obou rozhodnutí o odvolání.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla i nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Uváděla, že z rozsudku městského soudu nevyplývá, z jakých důvodů je třeba předmětná rozhodnutí o odvolání považovat za nicotná, přičemž z něj není ani zřejmé, který orgán má o předmětných odvoláních rozhodovat.

[17] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn.

III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č 64/2007 Sb. ÚS atp.), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Např. v posledně označeném nálezu Ústavní soud uvedl, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[18] V dané věci se jedná již o druhý rozsudek městského soudu. V prvním rozsudku soud mj. uvedl, že „*nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobou napadená rozhodnutí o odvolání jsou existujícími a platnými rozhodnutími; nebyly shledány žádné důvody pro to, aby soud deklaroval svým rozhodnutím jejich nicotnost*“. Rozsudkem napadeným projednávanou kasační stížností pak městský soud prohlásil obě rozhodnutí o odvolání za nicotná (nulitní, neexistující).

[19] Z důvodu tohoto názorového obratu měl městský soud svoje úvahy podrobně a přezkoumatelně odůvodnit. Tak zásadní závěr měl být bez dalšího soudem postaven na jisto, přičemž měl být náležitě odůvodněn (podpůrně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 129/2004 - 49).

[20] Městský soud v rozsudku uvedl, že *není pochyb o tom, že rozhodování podle zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodováním v oblasti veřejné správy, tedy v přenesené působnosti*.

[21] Toto své základní tvrzení (na kterém založil veškerou svoji argumentaci) však soud dostatečně nerozvedl a nepodepřel relevantní argumentací. Takové odůvodnění je nepřezkoumatelné, neboť nelze posoudit správnost úvah městského soudu, které jej k předmětnému názoru vedly (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 9. 2016,

č. j. 7 Afs 89/2016 - 54). Explicitní vyjádření úvah soudu bylo na místě mj. již z důvodu znění § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož „[i]*nformace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti*“, z čehož *a contrario* plyne, že ostatní informace jsou poskytovány v působnosti samostatné (viz FUREK, Adam, Rothanzl, Lukáš, Jirovec, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-273-1.).

[22] Nepřezkoumatelností (pro nesrozumitelnost) jsou pak stiženy i další závěry městského soudu. Městský soud sice svoji argumentaci uvozuje tím, že je nutné posoudit, který orgán je příslušný k rozhodnutí o věci, a následně rozvíjí úvahy o tom, zda takovým orgánem může být rada městské části či starosta (bylo by tedy lze usuzovat, že městský soud se zaměřil na zkoumání toho, zda rozhodnutí nejsou nicotná z důvodu věcné nepříslušnosti orgánu, který je vydal). Následně ovšem soud věc uzavírá s tím, že rozhodnutí jsou nicotná pro vnitřní rozpor, neboť nelze určit, kdo je vydal. Ohledně věcné pravomoci rady městské části pak soud vyslovuje pouze pochybnosti (v rozsudku je uvedeno, že *existují pochybnosti* o tom, zda rada městské části byla oprávněna rozhodnout v přenesené působnosti bez výslovného zmocnění zákonem). Vyjasněna pak soudem nebyla ani otázka, zda mohl napadená rozhodnutí podepsat starosta městské části, či nikoliv (městský soud v této souvislosti uvádí, že „*není zřejmé*“, na základě jakého právního titulu obě rozhodnutí podepsal starosta městské části).

[23] Z rozsudku nadto není vůbec zřejmé, jakým způsobem mají orgány veřejné správy dále postupovat. Zdejší soud přitom již několikráte vyslovil: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze pak považovat též takové soudní rozhodnutí, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má tedy v dalším řízení postupovat.*“ (viz např. rozsudky ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 Afs 89/2016 - 54). Vzhledem k výše uvedenému nejasnému závěru městského soudu ohledně důvodu nicotnosti rozhodnutí o odvolání není zřejmé, zda mají správní orgány (a které) odstraňovat nicotnost rozhodnutí způsobenou tím, že tato byla vydána nekompetentním orgánem, nebo zda mají napravit vadu spočívající ve vnitřní rozpornosti rozhodnutí o odvolání způsobenou nejasností ohledně orgánu, který rozhodnutí vydal. Je přitom zřejmé, že správní orgány nemohou odstranit obě tyto vady – o věci buď musí rozhodnout jiný správní orgán než rada městské části, nebo musí být vyjasněno, zda ve věci rozhodla rada městské části nebo její starosta. Z rozsudku pak není patrno ani to, který orgán by měl o odvoláních rozhodnout.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoliv v předchozím zrušovacím rozsudku apeloval na městský soud, aby se zabýval určením nadřízeného orgánu za pomoci § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a zejména § 178 správního řádu, městský soud takto nepostupoval. Neuvedl, podle kterého z několika vzájemně se vylučujících kritérií dle dané právní úpravy bylo namístě určit nadřízený orgán v projednávané věci. Návazně pak městský soud nezohlednil ani související judikaturu týkající se určování nadřízeného orgánu podle citovaných ustanovení. Příkladem budiž rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 160/2012 - 41, č. 2812/2013 Sb. NSS, ve kterém se soud zabýval určením nadřízeného orgánu právnické osoby vykonávající činnost školy nebo školského zařízení. Uvedl, že „*Žalovaná v projednávané věci je přitom*

právnickou osobou (specifickým typem - školskou právnickou osobou), na niž byl přenesen výkon veřejné správy v oblasti školství. Jak bylo již výše uvedeno, školský zákon neuvádí výslovně žádný orgán, který by rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí mateřské školy [...] *Zbývá tedy prověřit, kdo žalovanou pověřil výkonem veřejné správy. Z ustanovení § 142 školského zákona plyne, že právnické osobě, která vykonává činnost školy nebo školského zařízení, vzniká právo poskytovat vzdělávání a školské služby a právo vydávat doklady o vzdělání stanovené tímto zákonem, jakož i nárok na přidělování finančních prostředků ze státního rozpočtu nebo z rozpočtu územního samosprávného celku účinností zápisu školy a školského zařízení do rejstříku škol a školských zařízení. Obdobně podle § 151 odst. 2 téhož zákona dnem právní moci rozhodnutí o výmazu z rejstříku tato práva a nárok zanikají. Školský zákon podrobně upravuje v § 145 až 150 proces zápisu i výmazu z rejstříku. Orgán, který rejstřík vede, je přitom oprávněn žádost o zápis zamítnout ze zákonem specifikovaných důvodů (např. není-li žádost v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje nebo nejsou-li dány předpoklady pro řádnou činnost školy nebo školského zařízení po stránce personální, materiální a finanční). Rovněž je oprávněn i z úřední povinnosti rozhodnout o výmazu z rejstříku, např. jestliže právnická osoba, která vykonává činnost školy nebo školského zařízení, závažným způsobem nebo opakovaně poruší právní předpisy související s poskytováním vzdělávání a školských služeb). Z uvedených ustanovení podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zápis do rejstříku škol a školských zařízení je třeba považovat za ono pověření výkonem veřejné správy na základě zákona, o němž hovoří správní řád.*“

[25] Nutno dodat, že podle § 143 odst. 1 školského zákona je orgánem, který vede rejstřík škol a školských zařízení, obecně krajský úřad (tj. i Magistrát hlavního města Prahy). V některých případech výslovně specifikovaných v § 143 odst. 2 téhož zákona je pak vedení rejstříku škol a školských zařízení svěřeno Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. Z rozsudku městského soudu však nevyplývá, že by se uvedenými otázkami jakkoliv zabýval.

[26] V této souvislosti nutno v obecné rovině zmínit i to, že žalobce v rámci řízení o kasační stížnosti předložil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 11. 2017, č. j. MHMP 1755095/2017, kterým tento orgán ve skutkově prakticky totožné situaci věcně rozhodl o podobném odvolání směřujícím proti rozhodnutí mateřské školy o částečném odmítnutí informací. Magistrát rozhodnutí povinného subjektu zrušil (vyhověl tedy odvolání podanému žalobcem) přičemž povinný subjekt požadované informace žalobci následně poskytl (viz žalobcem předložený přípis povinného subjektu ze dne 23. 11. 2017, č. j. ZSFAJTLA/630-1/2017).

[27] Ze všech výše uvedených důvodů nemohl rozsudek městského soudu obstát. Souhrn a intenzita výše vytčených vad v dané věci brání přezkumu kasačních námitek. Jakékoliv další úvahy kasačního soudu by s ohledem na výše uvedené byly přinejmenším předčasné a způsobilé zkrátit účastníky řízení na jejich právech. Jak totiž zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 103/2007 - 77, *„správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Nejvyššímu správnímu soudu totiž nepřísluší v rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele předjímat právní závěry krajského soudu. Takovýto postup by byl nutně vadou řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tímto postupem by de facto stěžovateli uzavřel cestu k přezkoumání „nově vysloveného“ právního názoru prostřednictvím*

kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud by tak nepřípustně zasáhl i do ústavně zaručeného práva stěžovatele na spravedlivý proces.“ Proto se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani tvrzeními, které žalobce vznesl v rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti.

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] V dalším řízení tedy bude na městském soudu, aby se věcí v souladu se zákonem, v mezích podané správní žaloby a vysloveného závazného názoru Nejvyššího správního soudu znovu a důkladně zabýval. Městský soud předně napraví výše vytčená pochybení a přezkoumatelným způsobem vypořádá námitku nicotnosti rozhodnutí o odvolání. Přitom zohlední relevantní právní úpravu a relevantní judikaturu zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 160/2012 - 41, č. 2812/2013 Sb. NSS). Pokud městský soud opětovně dospěje k závěru o nicotnosti napadených rozhodnutí, jednoznačně formuluje závazný právní názor, kterým se správní orgány budou následně povinny řídit (mj. uvede, jaký orgán má o odvoláních rozhodnout, jaká osoba má tyto podepsat atp.).

[30] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu